

jest věcí rozhodujícího úřadu a není přípustno, aby úřad úkol tento přenechával orgánu jinému a doplňoval tak svůj úřední výrok aktem, který není schopen, aby se stal integrující součástíkou nálezu vyvlastňovacího. Následkem nedostatečného určení vyvlastněného pozemku není také možno posouditi, zda plocha vyvlastněná pro stavbu 20 domků ve směru podélném nevybočuje z mezí navrhovaného vyvlastnění a není-li tedy snad, jak stížnost tvrdí, překročen petit vyvlastnitelův, kteréhožto překročení by ovšem soud nemohl shledati již v tom, že na ploše dle návrhu vyvlastnitelův z řečených parcel vyvlastněné má býti místo 16 domků na těchto parcelách projektovaných zřízeno domků dvacet.

V tomto nedostatku přesného určení vyvlastněného objektu musil soud shledati podstatnou vadu řízení, pročež bylo nutno naříkané rozhodnutí, pokud tohoto určení postrádá, dle § 6, odst. 2 zák. o správ. soudě zrušiti a bude nyní věcí žalovaného úřadu, aby opatře si základ k tomu potřebný, své rozhodnutí přesným určením vyvlastněného pozemku doplnil.

Ad 11. Náhrada za vyvlastněnou plochu určena byla dle posudku dvou znalců, kteří prohlásili určenou jimi cenu za nynější obecnou hodnotu. Leč již při jednání dne — bylo expropriátem namítáno, že znalci udali hodnoty předválečné prohlásivše výslovně, že nejsou s to, aby udali ciferně zvýšení hodnoty od počátku války nastalé.

Výtku tuto opakoval expropriát ve svém odvolání, uváděje, že znalci jen k nátlaku vykonávanému na ně vyvlastniteli označili hodnotu předválečnou jako obecnou hodnotu v době vyvlastnění.

Námítkou touto upírá expropriát posudku znaleckému způsobilost, sloužit za podklad pro stanovení náhrady, následkem čehož úřad povinen byl námítku tuto vzíti v úvahu. Ze správních spisů a z obsahu naříkaného rozhodnutí vychází na jevo, že žalovaný úřad se námítkou touto vůbec nezabýval, porušiv tak podstatnou zásadu řízení správního.

Provedené řízení trpí tedy i v tomto směru podstatnou vadou, pro kterou bylo nutno i tuto část naříkaného rozhodnutí dle § 6, odst. 2 zák. o správ. soudě zrušiti.

Č. 874.

Zabírání bytů: * Pokud není na základě § 6 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. obcí upraven způsob oznámení zamýšleného pronájmu, stačí podle § 2 tohoto zák., stane-li se oznámení ústně.

(Nález ze dne 7. června 1921 č. 7247.¹⁾)

Věc: Leopold S. v H. a Antonín J. v D. proti okresní správě politické ve Frýdku o zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Nejvyšší správní soud nesdílí názor žalovaného úřadu.

¹⁾ Stejně v nález. z 20. června 1921 č. 7823.

Zákon o zabírání bytů v § 2 neustanovuje pro oznámení o zamýšleném pronájmu bytu nebo místností určité formy, nýbrž ponechává v § 6 určení způsobu oznámení toho obci. Neurčí-li ani obec, jak se má oznámení státi, platí všeobecná zásada, podle níž, pokud k zahájení řízení je třeba podnětu »podáním« strany, v případech, kde není v zákoně výslovně předepsáno písemné podání, nebo kde písemnosti podání nevyžaduje povaha věci, stačí i pouhé ústní přednesení stran před úřadem. Že by však písemnost podání byla v případě § 2 zákona o zab. bytů dána samou povahou oznámení, nelze zajisté tvrditi. Nejde to zejména z toho, jak žalovaný úřad v odvodním spisu mylně dovozuje, že okamžikem podání určuje se počátek osmidenní lhůty k rozhodnutí podle 2. odst. tohoto šu, neboť dobu podání lze zcela dobře vyznačiti v zápisu, ježž úřad o ústním přednesení strany zřídí a ježž opatří úředním presentatem právě tak, jako písemné oznámení stranou úřadu osobně odevzdané nebo poštou zaslané.

Má-li tedy úřad za zjištěno, jak v naříkaném rozhodnutí výslovně uvádí, že stěžovatel zamýšlený pronájem obci oznámil a nevydala-li obec do osmi dnů po tomto oznámení rozhodnutí podle § 2, odst. 2 uvedeného zákona, nastalo schválení smlouvy nájemní mezi stěžovateli a není pak ovšem dán předpoklad pro použití I. věty § 8, čís. 6 uved. zák., o něž se zabránění v tomto případě opírá, pročez slušelo naříkané rozhodnutí podle § 7 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 875.

Pozemková reforma: I. * Byly-li zcizeny nemovitosti zapsané do zemských desk před 28. říjnem 1918 (nemovitosti podléhající záboru), resp. před 13. listopadem 1918 (nemovitosti nespadaající pod zábor), pak smluvní strany mají procesuální i materiální nárok na zjištění, že na toto právní jednání nemají vztahu předpisy § 1 zák. o obstavení velkostatků a §§ 7 a 18 zák. záborového. — **II.** Zamítnutí opětné žádosti za schválení prodeje, která byla doložena novými skutečnostmi, je novým, samostatným rozhodnutím, třeba bylo opřeno o stejné důvody, jako dřívější zamítavé rozhodnutí.

(Nález ze dne 8. června 1921 č. 7357.)

Prejudikatura: k I. nál. č. 745.

Věc: Akciová společnost výsadního cukrovaru v D. (adv. Dr. R. Fischer z Olomouce) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o neschválení prodeje pozemků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné.

Důvody: Dne 28. srpna 1919 došla na ministerstvo zemědělství v Praze žádost Akciové společnosti výsadního cukrovaru v D. za povolení k odprodeji pozemků č. kat...., připsaných v zemských deskách k statku H. V žádosti se tvrdí, že pozemky byly prodány již před vydáním zákona ze dne 9. listopadu 1918 č. 32 sb. z. a n. o obstavení velkostatků Methoději a Anně J. a že již podáním ze dne 11. prosince 1918 bylo u okresní politické správy v Prostějově zakročeno o svolení ministerstva,